

Secerişul

Vasile Alecsandri

Ciocârlia ciripie, fâlfâind din aripioare,
Pe o scară de lumină se coboară de sub soare.
Aerul e-n neclintire, el devine arzător;
Prepeliţa cântă-n grăie, grierul cântă-n mohor.

În cel lan cu spicuri nalte au intrat secerătorii,
Pe când era încă umed de răsuflet aurora.
Toţi, privindu-i de departe, par că înoată-n galben râu,
Fetele fără ştergere şi flăcări fără brâu.

Secera, crai-nou de moarte, mereu taie, spicul cade.
Prepeliţa îşi ia puii şi se duce; lanul scade,
Iar în urmă, holda mândră, răsturnată prin bucăţi,
Se ridică-n snopi de aur, se clădeşte-n jumătăţi.

Mai departe, lucind iute, un flăcău ş-o fată mare
De tot snopul îşi dau gingaş o furişă sărutare,
Când o pasăre măiastră, peste lan trecând uşor,
Zice: „Dulce-a mai fi pâinea de la snopurile lor!”